

had moeten uitvechten, vóór ik rustig en wel een schuilplaats gevonden had.

's Avonds sloop ik achter Neeltje meê naar boven. Annie lag al op haar matras, maar was nog klaar wakker. Heel zachtjes zocht ik mijn plaatsje op.

— O, Casje, ben je daar? vroeg ze, en drukte me vast tegen zich aan. Ze was bang dat ik weêr weg zou loopen.

— Je moet bij Annie blijven, fluisterde ze. Annie heeft heel veel om Casje gehuild; den heelen dag. Annie klappen en Casje kwam niet troosten. Zul je altijd hier blijven?

En toen kuste ze mijn kop innig en ik voelde, dat er warme tranen op neêdruppelden.

Goede, beste Annie!

Toen heb ik gezworen nooit meer van haar weg te loopen, al zouden er ook duizend stokslagen vallen op den kop van

CASTOR.

IV.

Fun, wat zijn werkeloozen?

Met mijn nuchter hondenverstand, meende ik, dat het menschen waren, die geen werk hadden. Maar die définitie heeft me geheel in de war gebracht. 't Moet iets anders zijn. 't Moet — heb ik na lang overpeinzen gedacht — een vak zijn, net als timmerman of metselaar.

Gisterenavond bleef Vader thuis en haalde Moeder voor acht centen. Dat gebeurt wel eens meer, maar gisterenavond heeft Moeder tot zes maal toe voor acht centen gehaald. Ze haalt 't in een fleschje, en 't ruikt heel naar, net als Vader's mond, als hij „dronkend” geweest is.

Er moest zooveel gehaald worden, omdat er een groot gezelschap was. Er waren twee vrienden van den Baas en nog een juffrouw, naar ik begreep, de vrouw van één dier vrienden.

Ze hadden 't meest over die vreemde betrekking. Ik zeg „betrekking”, omdat ik dit uit de gesprekken opmaakte. Eén zeide er bijvoorbeeld: „Sedert ik werkelooze geworden ben.” Een ander: „Nu ik ook tot de werkeloozen behoor,” of: „Wij werkeloozen denken . . . ,” „de vereeniging van werkeloozen,” „in de vergadering hebben we gisteren besloten”

En ze spraken van hun gereedschap, (waarmeê werkt een werkelooze?) en van hun werktijd. Vader had het hoogste woord. Het was mij niet duidelijk, wat hij al zoo vertelde, maar ik begreep toch, dat hij één der beste werkeloozen was, en de anderen veel hechtten aan wat hij zeide.

Uit hun gesprek kon ik het volgende opmaken. De vereeniging van werkeloozen zou den volgenden dag, 'smorgens vroeg, een vergadering hebben, en dan zouden ze samen — al die werkluï — door de stad wandelen. „De menschen moesten dan maar eens zien, wat werkeloozen waren!”

Ik dacht zoo bij mezelve: „als ze allemaal zulke brave kerels zijn als Vader, zal er niet veel te zien zijn aan die verzameling.”